

VIETOJE REDAKCIJOS ŽODŽIO...

Kamilės Baltrūnaitės instaliacija „Ką man reiškia laisvė?“

Kasdienės mintys šventės proga

Aš skaldau malkas. Kai būni ilgesnį laiką gryname ore, judi, keistų minčių galva pritvinksta. Va, ir šį kartą. Patriotizmas. Iš kur jis?

Paklausiau žemės, gal ji ką žino apie tai? Deja, tik tirpstančiu sniegu, žliugsėjimu atsakė žemė.

Klausiau debesų, kas tas patriotizmas? Parskrendančių žašų girgždėjimu dangus atsakė.

Į vėją kreipiausi aš, į kirvį atsirėmęs. Drungnu gūsiu palietęs veidą nulėkė. Argi

pavysi? Antrąkart paklausi?

Ežerą bandžiau pakalbinti. Bet kur tau! Ledu dar apsaustęs tyli, neišduoda ...

Kad užsimosiu iš peties, kirviu kad tvosiu per kaladę... Patriotizmas, patria... tėvai... tėvynė... skaityta gi kadais, kažkur girdėta... žmonių yra tai sugalvota... gamtoj patriotizmo neaptiksi.

Iškeistum, klausiu aš savęs, tą žemę purviną, švininį kovo dangų, vėją, ežero ledus į ką nors šiltą, amžinai saulėtą, žydą? Ė, ne. Kodėl? ... Kažkas, va, čia, ne galvoje, krūtinėj sako, neiškeisiu. Tėvynės meile tai, turbūt, vadinas?

Ir vėl kirviu mosuoju, skiedros, pliauskos lekia... Mintis nauja įsikerta į šaką ir neskykla. O kaip gi su valstybe? Kas ji tokia? Ar tai tas pats kaip ir Tėvynė? Aš suprantu, Tėvynę įsimylim nuo mažens kaip mamą. O valstybę? Privalome mylėt? ... Galbūt. Tik, va, kodėl lyg įkaitas jaučiuos? Kai reikia mokesčius mokėt, tai viskas tik valstybei. Kai ginti reikia, jau Tėvynė šaukia. Ir kaip gi čia yra išties?

Mosuoju vėl kirviu. Mintis lyg pliauskas vis metu į kaugę. Va, kiek priskaldžiau, sau sakau... Juk būna taip, meti į kaugės viršų pliauską, o ji nuslysta, dar ir kitas paskui save nutempdama. Ir ritas, čiuožia apačion, vėl imki jas, vėl kelk į viršų. O būna taip: į viršų pamėtėta, ji krenta ten, kur reikia, užsikabina, glaudžias prie kitos ir nekrenta, ir lieka taip gulėt...

Kur minčiai-pliauskai tai gulėt – viršūnėje ar mėtytis po kojom – nuspręsit jūs. Labai nesmerkit, gi sakau: kai būni gryname ore ilgai, keistų minčių galva pritvinksta...

V. Narvidas, istorijos mokytojas

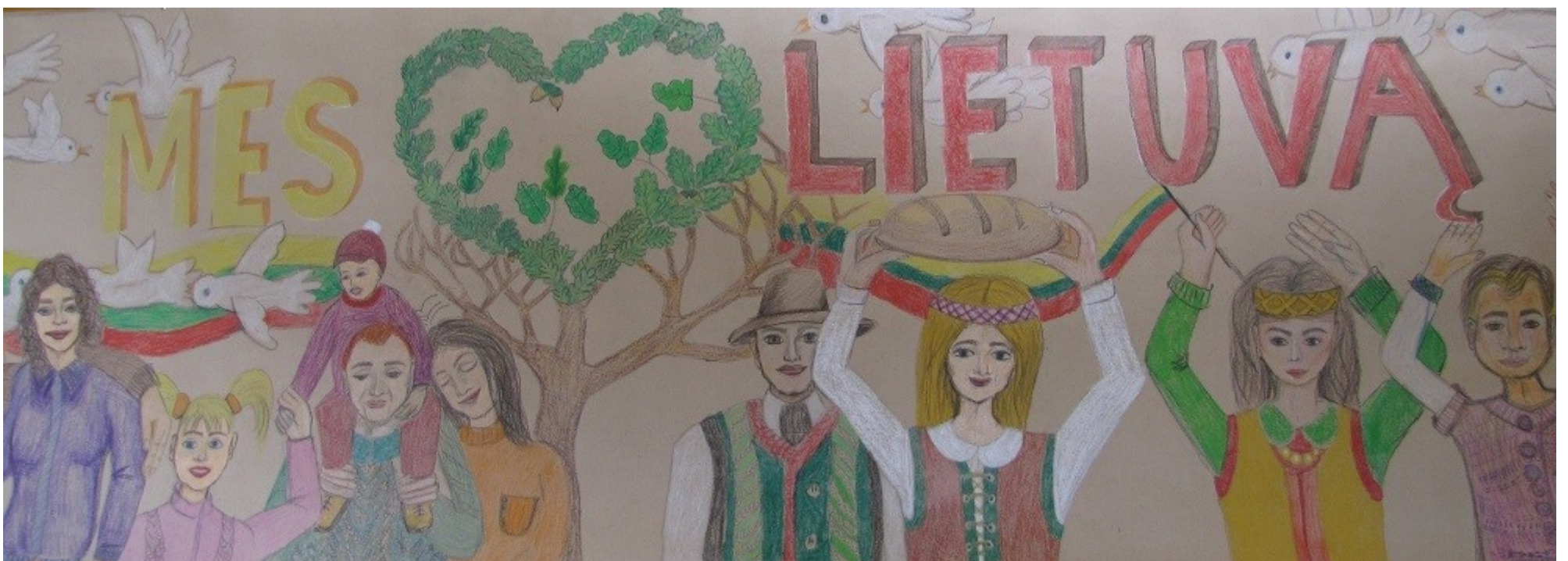

Augustina Anušauskaitė

Kviečiame skaityti apie Vasario 16-ąją, Šimtmečio bėgimą, skirtą Kovo 11-ajai, šimtadienį. Taip pat mokinių mintis apie Tėvynę. Be to, galėsite perskaityti apie netradicinę mokinių veiklą ir respublikinę biologijos olimpiadą.

Aukse Tomenkaitė

Bendras mokinių piešinys

MŪSŲ DIENOS – KAIP ŠVENTĖ

Vasario 16-oji mūsų mokykloje

Kas gi man yra Vasario 16-oji? Man tai yra tikra šventė! Matydama plevėsuojančias trispalves, girdėdama Lietuvos himną, visada jaučiuosi pakylėtai. Šiais mokslo metais man ir visiems Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos mokiniams Valstybės atkūrimo šventė buvo išties puiki. Smagu, kad žmonės kartais sugalvoja ką nors smagaus, kad tokios ypatingos valstybinės šventės būtų visiems įdomios ir įsimintinos. Štai kaip Vasario 16-ąją šventė mūsų mokyklos mokiniai ir mokytojai.

Šiais mokslo metais mūsų moky-

Sukurta dėlionė

tojai ir direktorė nutarė dalyvauti Lietuvos Respublikos Prezidentės Dalios Grybauskaitės inicijuotoje akcijoje „Vasario 16-ąją švęsk linksmi ir išradingai“. Buvo nuspręsta, kad šiais metais vasario 15 dieną mokytojai apsi-

rengs tautiniais drabužiais ir ves pamokas, kurios būtų susijusios su tautiškumu ir Lietuva. Tą dieną į mokyklą atvažiavo ir LRT bei Lietuvos ryto televizijų žurnalistai. Jie filmavo visas mūsų veiklas, aplankė keletą pamokų, o vėliau dar įamžino šventę, per kurią gimnazijos direktorė iškilmingai padėkojo geriausiai besimokantiems mokyklos mokiniams.

Dar viena staigmena, kuri sudomino ne tik mane, bet ir visos mokyklos bendruomenę – tai didžiulė 100-to dalių dėlionė. Per pertraukas mokiniai atnešdavo po vieną detalę, kurią turėdavo įdėti reikiamoje vietoje. Paskutinę dėlionės detalę garbingai įdėjo mokyklos direktorė Jolanta Martyncevienė ir Trakų rajono merė Edita Rudelienė. Tuomet išvydome vientisą tautiniais rūbais apsirengusių jaunuolių paveikslą, kuris visiems dar kartą priminė, kad 2017-ieji – Tautinio kostiumo metai.

Taip, ši diena buvo ypatinga. Vaikščiodama koridoriais mačiau daug laimingų mokinių, todėl supratau, kad jiems įdomu ir linksmu. Per visus metus aš niekada nieko panašaus nebuvau mačiusi, ir man tai buvo tikrai smagi, įspūdinga diena. O tautiniais rūbais pasipuošę mokytojai atrodė tikrai puikiai! Iš tikrųjų pats įdomiausias dalykas – tai tos neįprastos pamokos. Per jas daug ko išmokau ir prisiminiau, ką jau žinojau. Tikiuosi, jog kitais metais mokytojai ir direktorė taip pat sumanys, kaip išradingai švęsti Valstybės atkūrimo dieną.

Austėja Albertavičiūtė, 7a

Mokytojų kolektyvas

Rašyti taisyklingai lietuviškai – garbinga!

Rašymas yra nuolatinis automatiškas kalbos įgūdžių atgamimas ir pritaikymas. Kiek yra tekę tirti interneto diskusijų komentarus šiuo klausimu, žmonės užčiuopė esminį dalyką: net ir turint gerus rašto įgūdžius, bet skaitant daug šveplų komentarų keičiasi rašymo automatika; pradedama svyruoti, painiotis, – teigia kalbininkė, humanitarinių mokslų dr. Rita Miliūnaitė.

Iš tiesų, didžiudamiesi savo gimtosios kalbos senumu ir išskirtinumu, niekad nepagalvojame, kad ją naikiname, švaistome jos grožį. Gyvendami įtemptą gyvenimą ir visą laiką būdami technologijų apsupty, mes jau pripratome bendrauti su draugais, artimaisiais trumposiomis žinutėmis, kuriose dažnai vartojame trumpinius „kdl“ (kodėl), „lb“ (labai), „nzn“ (nežinau), skolinius iš kitų kalbų (anglų, rusų), jausmus reiškiamo simboliais, dabar vadinamais „emojais“. Paplitęs įprotis kalbėti ir rašyti supaprastintai, netaisyklingai ilgai formuoja ydingus kalbos įgūdžius: rašydami laišką, rašinį, įskaitomąjį darbą, laisvai kalbėdami mes ilguosius balsius pakeičiame trumpaisiais, padarome visokių kitų rašybos ir tarimo klaidų. Todėl labai svarbu raginti jaunas žmones rašyti taisyklingai. Toks pats ir Nacionalinio diktanto organizatorių tikslas – paskatinti žmones didžiutis unikalia lietuvių kalba bei taisyklingai kalbėti ir rašyti ja. Vasario 24 d. vyko Nacionalinio diktanto diena. Šis konkursas vyko jau 10-ą kartą. Mūsų gimnazija taip pat prisidėjo prie šios prasmingos iniciatyvos. Visi gimnazijos mokiniai per 3-ią pamoką rašė Nacionalinį diktantą, kurį tiesiogiai per LRT nacionalinę radiją diktavo garsus Lietuvos diktorius, filmų įgarsintojas Marijus Žiedas. Džiaugiuosi, kad dalyvavau šiame konkurse, nes galėjau patikrinti kalbos žinias ir matyti, kaip įvairių kartų atstovai, mokyklos bendruomenė susiburia prisidedami prie pilietiškos idėjos. Puoselėkime savo gimtąją kalbą!

Ernesta Verbickaitė, 1b

5c klasė rašo diktantą

MŪSŲ DIENOS – KAIP ŠVENTĖ

Trakų Vytauto Didžiojo gimnazija laukia Lietuvos šimtmečio

„Kad ir kokie maži bebūtume, turime kovoti už savo šalį, neleisti, kad kas nors trukdytų didžiulis mūsų papročiais, kalba, kultūra, istorija ir mumis pačiais. Mūsų praeitis paliko daug įvykių, kurių neturime pamiršti, nes tai dalis mūsų, nes tai- mes.“ Smagu ir jautru, kai tokius žodžius skaitai Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos 7d klasės mokinės Koletės Staknytės miniatiūroje apie Lietuvą. Šios mintys tarsi susilieja su kiekvieno tikro lietuvių mintimis prieš valstybines šventes. Kai jos artėja, nemaža dalis Lietuvos piliečių susimąsto, kas jie yra, kokį vaidmenį atlieka valstybėje. Šiais metais tas klausimas kyla vis dažniau, nes laukia metai, meta-

Bendra bėgikų nuotrauka

tos mintys liudijo jų ryžtą gyventi, mokytis ir dirbti čia, Lietuvoje.

Nemaža dalis mokinių dalyvavo filmų „Knygnešys“ ir „Vieni vieni“ peržiūroje ir aptarime. Be abejo, jauniems žmonėms nelengva suvokti dokumentinius filmus, pajusti istorinės praeities dvelksmą, bet mūsų gimnazistai gan aktyviai įsitraukė į diskusijas apie matytus filmus.

Istorines

žinias norintys patikrinti mokiniai dalyvavo viktorinoje, patriotiškumą išreiškė piešdami kompiuterinius arba dailės piešinius, kuriuose atsispindėjo begalinis noras parodyti, ką mūsų mokiniams reiškia Lietuva.

Minėjimo kulminacija - simbolinis bėgimas

„Šimtmečio belaukiant“ nuo Trakų pilies iki gimnazijos. Bėgančiųjų netrūko - buvo apie 300 (beje, jų laukė skanus pyragas ir gaivus šiltas

gėrimas). Pavyzdys mokiniams - gimnazijos direktorė, kuri, paskatinusi sveikinimo žodžiais Trakų pilyje, dalyvavo bėgime ir aukuro ugnį įžiebė gimnazijos kiemelyje. Tikimės, kad šis bėgimas taps tradiciniu, kad prie gimnazijos bendruomenės prisijungs ir daugiau organizacijų. O bėgusiųjų vidinę būseną puikiai apibūdina 8b klasės moki-

nio Rido Mikalausko išsakytos mintys: „Manęs paklausė, ką aš manau apie Kovo 11-osios bėgimą. Susimąsčiau. Jei būtų paklausę prieš kokias tris savaites, atsakytčiau, kad tai vienas iš būdų praleisti pamokas. Bet- viskas pasikeitė kovo 9-osios rytą. Likus valandai iki bėgimo jausmas buvo visai kitoks. Apėmė jaudulys. Pagalvojau, kaip gera, kad mes laisvi. Jaučiaus tikras Lietuvos patriotas. Gera, kad visi mes laisvi, kas bėgame už savo

Šis Kovo 11-osios minėjimas man buvo pats geriausias.“

Grupė gimnazistų, galbūt būsimi žurnalistai, įsipareigojo parengti šventės reportažą lietuvių — anglų kalbomis. Tai projekto „Medijų raštingumas“, kuriame dalyvauja gimnazija, viena iš veiklų.

Svarbu paminėti ir tai, kad buvęs gimnazijos mokinys Mindaugas Luškevičius mielai sutiko įamžinti renginio akimirkas filmuodamas dronu.

Smagu, kad gimnazijoje netruko tiek mokinių, tiek mokytojų, geranoriškai prisidėjusių prie sklandaus renginio organizavimo. Ačiū! Gimnazija taip pat nuoširdžiai dėkoja už pagalbą organizuojant bėgimą Trakų istorijos muziejui, už palaikymą - Trakų rajono savivaldybei..

Elena Lenkauskienė,
lietuvių kalbos mokytoja

Bėgimo akimirka

foriškai vadinami „Šimtmečio belaukiant“. Laukiame jų ir mes - Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos bendruomenė.

Belaukdami ir besiruošdami

Diskusija

paminėti Kovo 11-ąją organizavome netradicines veiklas kovo 9 dieną. Pilietiškai mąstančius mokinius sudomino diskusija „Kas yra Lietuva?“ Buvo įdomu klausytis paaušlių samprotavimų apie socialines, ekonomines, pilietines problemas, kurias spręsti dažnai patys lietuviai nenori arba tam neranda jėgų arba noro. Džiugu, kad mokinių išsaky-

Bėgimo akimirka

valstybę. Visi bėgantys buvo linksmi, veidus puošė trispalvės. Bėgime ir atrodė, tarsi mes iš tikrųjų taip kovojame už Lietuvos laisvę.

Viena iš veiklų

JAUNŲJŲ LITERATŲ KŪRYBA

Koks žmogus - tokia ir jo tėvynė?

Tėvynė – „<...> tai mūsų pasaulis, kuriame esame atsiradę ne savo valia“, – teigia literatūrologas Regimantas Tamošaitis. Ir iš tiesų, mums neteko galimybės pasirinkti nei kuo mes norėtume būti, nei kokioje šalyje gimti. Tačiau mes, savo šalies piliečiai, turime gerbti bei saugoti gimtinę, nes tik nuo mūsų pačių priklauso jos ateitis.

Būti Lietuvos piliečiu - tai garbė. Prieš daugelį šimtmečių mūsų protėviai kovojo dėl Lietuvos pripažinimo, nepriklausomybės, o vėliau ir laisvės. Savo poelgiais jie įrodė, kad dėl tėvynės nebijo paaukoti net gyvybę. Prisiminkime Maironį, kurio poezijos pagrindas buvo meilė tėvynei. Jo ir kitų lietuvių patriotų poetų bei rašytojų dėka tautiečiai nepasidavė ir kovojo. Tautiškumą skatinanti literatūra buvo tarsi variklis, skatinantis judėti į priekį ir, atrodo, siekti neįmanomo.

Mano nuomone, šiais laikais patriotiškumo tema nėra populiari tarp jaunuolių (nors ištikimų Lietuvos patriotų tikrai netrūksta). Tačiau, be jokios abejonės, daugiau lietuvių turėtų „užsikrėsti“ patriotiškumu. Mes negalime narsumu nusileisti protėviams ir privalome nebijoti ginti savo žemių,

net ir žengti į kovą dėl Lietuvos. Mūsų pačių požiūris į Lietuvą padeda susidaryti įspūdį kitiems. Jei esame tokie pikti, pasyvūs ir viskuo nepatenkinti, gal ir Lietuva nėra tokia puiki šalis?

Nors ir nesu didelė Lietuvos patriotė, tačiau didžiuojuosi gyvendama čia. Lietuva turi ypač sudėtingą praeitį, kurios įvykiai įrodo visam pasauliui, jog mes, lietuviai, esame pasiruošę kovoti už tėvynę bet kokia kaina. Todėl mūsų drąsa, tikėjimas, patriotiškumas įrodo, jog Lietuva nėra tik mažas taškelis pasaulio žemėlapyje. Lietuva – tai stipri, bet kokius sunkumus įveikianti valstybė.

Lietuva – tai mūsų namai. Mes čia gimėme, augome, mokyklos suole mokėmės apie sunkius, tačiau kartu ir drąsą įrodančius lietuvių išgyvenimus ir poelgius. Slapta grožėjomės protėvių narsa ir džiaugėmės, jog jiems pavyko apginti Lietuvą. O kas, jei jiems nebūtų pavykę? Mes vis dar būtume kito šešėlyje, neturėtume laisvės. Akivaizdu: negalime prarasti tautinės savimonės bei patriotiškumo. Tautos narsa rodo, jog Lietuva yra maža, bet negalima.

Jelena Lapteva, 2a

Kamilė Agintavičiūtė

Koks žmogus – tokia ir jo tėvynė

Kiekvienas lietuvis turi skirtingą ryšį su savo tėvyne. Vieni myli, brangina Lietuvą ir džiaugiasi kiekviena joje praleista diena. Tačiau yra ir tokių žmonių, kurie peikia, keikia tėvynę ir nuolat skundžiasi, kaip viskas toje nelemtoje Lietuvoje yra blogai. Manau, kad šis ryšys, žmogaus požiūris į tėvynę priklauso ne nuo ko kito, kaip tik nuo paties žmogaus, jo charakterio, mąstysenos ir išgyvenimų.

Koks žmogus – tokia ir jo tėvynė. Pikti, pesimistai, matantys visame bloga, žinoma, skųsis ir tėvyne, ir joje gyvenančiais žmonėmis. Yra

Dinara Rudalevičiūtė

ir tokių žmonių, kuriems Lietuva – tik tarpinė stotelė, o buvimas lietuviu – laikinas dalykas. Pabaigę mokyklą, universitetą jie planuoja išskristi, pabėgti, išvykti iš Lietuvos, įsikurti užsienyje, susirasti gerą darbą, sėkmingai kilti karjeros laiptais. Tokių žmonių akimis Lietuva yra neperspektyvi valstybė, kurioje sunku dirbti, mokytis, gyventi. Manau, kad šių žmonių vertybės - darbas, mokslai. Jie nori gyventi gerai, lengvai, be jokių sunkumų. Kai kurie lietuviai susidarę įspūdį, jog visur gerai, tik ne Lietuvoje. Suprantama, nes tai, kas svetima, visada labiau vilioja. Daugumai žmonių ryšys su tėvyne priklauso nuo jų išgyvenimų, atsiminimų. Tiems, kuriems gyvenime galbūt nelabai pasisekė, kurie turėjo sunkią vaikystę, mano manymu,

Lietuva asocijuojasi su liūdnais dalykais, todėl jie nori išvykti, pradėti viską iš naujo. Gali būti daugybė įvairiausių atvejų. Kiekvienas žmogaus istorija yra vis kitokia. Nuo paties žmogaus asmenybės, gyvenimo ir priklauso požiūris į Lietuvą, ryšys su ja. Reikia nepamiršti, jog būtent mes kuriame Lietuvą, žmonės, kurie dabar joje gyvename. Todėl tokią, kokią mes ją įsivaizduosime, matysime ir mes patys, ir kiti.

Vydūnas savo straipsnyje „Tėvynė ir žmogus“ rašė, kad tėvynė mums tokia brangi greičiausiai yra dėl to, jog joje viską patiriame pirmą kartą. Ši mintis tarsi įstrigo mano galvoje, nes supratau, jog ji yra visiškai teisinga. Lietuva – tai kraštas, kuriame prabėgo geriausi mano gyvenimo metai – vaikystė. Tuomet viskas buvo nauja, nežinoma, neištyrinėta. Su draugais lakstydavome po lietuviškas pievas, o vakarais mama sek-davo pasakas lietuvių kalba. Šie atsiminimai man brangūs, šilti ir malonūs. Nors man dar tik penkiolika, atrodo, jog tokių malonių įspūdžių daugiau nebepatirsiu. Todėl ir pati Lietuva man asocijuojasi su šiais maloniais, neįkainojamais vaikystės prisiminimais, nes lietuvių kalba, vietos, kuriose lankausi, nuolat primena tą nuostabų laikotarpį.

Lietuvoje gyvena galybė žmonių. Kai kurie myli ją, savo tėvynę, o kai kurie – ne. Manau, kad negalima kaltinti nei vieno, nei kito, tačiau reikia atsiminti, jog tokią Lietuvą, kokią mes sau

Austėja Aleknaitė

susikursime, tokioje ir gyvensime. Todėl nereikia pulti kaltinti Lietuvos dėl kiekvienos gyvenimo nesėkmės.

Marija Buivyte, 1b

NORIU PAŽINTI. NORIU ŽINOTI. NORIU SUPRASTI

**Sveikiname Trakų Vytauto Didžiojo
gimnazijos mokinę Justę Navickaitę
LitBo 2017 apdovanotą sidabro
medaliu ir Laureato diploma**

Kovo 9 – 11 dienomis Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijoje šurmuliavo 50-oji šalies biologijos olimpiada (LitBo 2017). Teorinę olimpiados užduočių dalį gimnazijoje atliko net šimtas dvidešimt 9 – 12 klasių mokinių: kiekvienoje amžiaus grupėje pagal II etapo (savivaldybių) rezultatus buvo atrinkta po 30 gambiausių biologijos srityje. Mokinių praktines ir teorines užduotis vertino penkiolika įvairių biologijos mokslo sričių Vilniaus universiteto, Lietuvos sveikatos mokslų universiteto, Nacionalinio vėžio instituto, Lietuvos edukologijos universiteto specialistų.

Didžiuojamės, kad šiais metais šalies etape dalyvavo ir dvi mūsų gimnazijos mokinės:

9 klasės mokinė Kornelija Tučinskytė ir 12 klasės mokinė Justė Navickaitė

(mokytoja Sigita Zalitienė). Justė Navickaitė apdovanota sidabro medaliu - užėmė II vietą tarp šalies dvyliktokų ir taip pat apdovanota garbingu Laureato diplomu už kelis metus iš eilės užimtas prizines vietas (9 kl. - I vieta ir 10 kl. - I vieta, mokytoja Loreta Krinickienė) bei pakviesta į teorinių žinių gilinimo ir praktinės veiklos įgūdžių tobulinimo stovyklą, skirtą pasiruošti Tarptautinei biologijos olimpiadai (IBO), tad linkime jai kuo geriausios sėkmės!

Į olimpiadą mokinius atlydėjo 45 šalies biologijos mokytojai, su kuriais gimnazijos mokytoja Sigita Zalitienė pasidalino darbo su virtualia Kahoot apklausos sistema patirtimi, praktiškai pademonstravo šios sistemos panaudojimo biologijos pamokose galimybes, o jos buvusi mokinė VU biologijos IV kurso studentė Aušrinė Raudoniūtė dalijosi savo mokslinėmis žiniomis ir patirtimi apie plėviasparnius vabzdžius, atskleidė ne vieną šių ypač naudingų vabzdžių paslaptį ir praktiškai mokė pasigaminti vabzdžiams skirtus nendrinis namelius.

Olimpiados organizatoriai negailėjo gražių padėkos žodžių Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos direktorei Jolantai Martyncevienei bei kolektyvui už jubiliejinės olimpiados priėmimą ir organizacinę pagalbą.

Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos informacija

Mūsų gimnazijoje yra daugybė gabių mokinių. Vieni mokosi tyliai, vengdami viešumos, o kiti savo pasiekimais garsina Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos vardą. Viena jų – Lietuvos mokinių biologijos olimpiados dalyvė bei antros vietos laimėtoja, gimnazijos Nobelio premijos laureatė, dvyliktokė **Justė Navickaitė**. Mums teko galimybė pasikalbėti su ja.

Kokia buvai vaikystėje?

Labai mėgau fantastiką ir tikėjau ja. Kai paaugau, pasakodavau mažesniems siaubo istorijas.

Kuo užsiimi laisvalaikiu ir ar dažnai į jį integruoji mokslus?

Dažniausiai sėdžiu prie kompiuterio, žaidžiu žaidimus. Kartais pagroju elektrine gitara. O mokslų į tai beveik nemaišau. Dalyvauju projekte „Biologų sandrauga“.

Kiek laiko skiri mokslams po pamokų? Galbūt viską išmoksti jų metu?

Minimaliai. Padarau tik tai, ką užduoda, bet šiaip, viską išmokstu mokykloje.

Kokią literatūrą labiausiai mėgsti?

Kaip galima turėti mėgstamiausią žanrą? Nuo autorius priklauso. Labiausiai mėgstu Jurgos Ivanauskaitės kūrybą.

Ar mokaisi noriai?

Mokykloje taip. Tai yra pagrindai, be kurių toliau neįeisi.

Kas tavo autoritetas (-ai)?

Autoritetai yra daug pasiekę draugai, žmonės, kuriems patinka tai, ką daro.

Kokią matai savo ateitį?

12-os valandų darbo diena, gyvenimas mažame bute, egzistencinė krizė, mirtis nuo vėžio, sulaukus 50-ies (juokiasi). Dėl užsienio - nežinau, bet, jeigu mąstau apie tai, orientuojuosi į Šiaurę. Tobuliausia gyventi būtų Suomijoje.

Ką patartum norintiems pasiekti tiek, kiek tu?

Stengtis pačiam dėl savęs, susirasti tokių pačių draugų.

Kotryna Visockytė, 2d

NORIU PAŽINTI. NORIU ŽINOTI. NORIU SUPRASTI

Urtės Narkevičiūtės sėkmės istorija

Vasario 2-4 dienomis „Litexpo“ parodų centre vyko tarptautinė mokymosi, žinių ir karjeros planavimo paroda „Studijos 2017“. Jos lankytojai turėjo galimybę susipažinti su profesiniu mokymu, koleginiėmis ir universitetinėmis studijomis, taip pat su darbo rinkoje vyraujančiu specialistų poreikiu ir savarankiškai priimti su ateities planavimu susijusius sprendimus. Šiame renginyje dalyvavo ir mūsų gimnazijos 1a klasės mokinė **Urtė Narkevičiūtė**. Kviesdama kitus moksleivius prisijungti prie įvairių akcijų, renginių, ji skaitė pranešimą ir dalijosi savo asmenine patirtimi, kaip tapo savanore.

**Jeigu manai jog esi per mažas,
kad ką nors pakeistumei,
pabandyk užmigti su uodu kambaryje!**

Savanorystė - tai sąvoka, kurią galima aiškinti įvairiai, o man savanorystė yra lyg maistas. Kodėl? Savanoriauti, kaip ir valgyti, man yra būtina, nes, kuo daugiau savanoriauju, tuo daugiau man to reikia. Tik savanoriaudama galiu jaustis savimi.

Pradėjau jaustis savimi būdama dešimties metų, kai pirmą kartą dalyvavau „Maisto banko“ akcijoje. Kas mane sudomino ir iki šiol motyvuoja? Žmonių šypsenos, laimingi veidai, nuoširdūs padėkos žodžiai. Visada nuostabiai jaučiuosi, galėdama prisidėti prie bendruomenės gerovės.

Bėgant metams supratau, kad man reikia kažko daugiau. Supratau, jog nebūtina gauti atlygį už gerą darbą. Tada po truputį pati ėmiau skleisti žinias apie savanorystę ir atsidūriau Trakų rajono veiklaus jaunimo asociacijoje. Būdama 13-os dalyvavau Lietuvos jaunimo mainų programoje, vėliau prisijungiau prie savanorių būrio Trakų atviroje jaunimo erdvėje. Mane sudomino ten dirbantys žmonės, kurie iki šiol mane labai motyvuoja. Susipažinusi su mūsų pagrindine koordinatore, supratau, jog savanoriaudama jaunimo centre savo laiką praleisiu iš tiesų prasmingai.

Po pusės geriausiai praleistų metų socialiniame tinklapyje „Facebook“ atradau anketą, kurią užpildžiusi gavau auksinį bilietą į platesnius savanorystės vandenis. Tai buvo registracija į Savanorystės Ambasadorių mokymus. Po jų, praėjusių metų vasarą, man buvo pasiūlyta savanoriauti kartu su „Western Union“ organizacija. Žinoma, pasijaučiau pagerbta, nes šios organizacijos savanoriai buvo visi suaugę žmonės ir beveik visi užsieniečiai. Tą pačią vasarą, rugpjūčio mėnesį, turėjau galimybę dalyvauti Europos savanorių tarnybos asociacijos „SALTES“ tarptautinių jaunimo mainų programoje apie sveiką gyvenimo būdą „Feed the body, Heal the Soul“ (liet. „Pamaitink savo kūną ir išgydyk sielą!“). Pastaroji patirtis buvo labai vertinga, nes praplėčiau anglų kalbos žinias, požiūrį į kitų užsieniečių savanorystę.

Prieš 3 mėnesius pajutau, kad man reikia dar daugiau veiklos, todėl nutariau savanoriauti Lentvario Jaunimo centre. Atsivėrė dar platesnės galimybės, pažinau dar daugiau prasmingą veiklą užsieniečių žmonių, įgijau naujos patirties.

Aktyviai dalyvaudama įvairiose veiklose tapau drąsesnė, atsikračiau baimės kalbėti viešai. Kas galėjo žinoti, kad man taip pasiseks, kad aš, Urtė Narkevičiūtė, būsiu pati laimingiausia savanorė Lietuvoje... Todėl visiems palinkėčiau būti savimi, siekti savo svajonių ir nepaleisti to, kas iš tiesų yra brangu ir svarbu.

„Jeigu manai jog esi per mažas, kad ką nors pakeistumei, pabandyk užmigti su uodu kambaryje!“ - tai mano gyvenimo kredo.

Urtė su klasės vadove

Pamoka - šventė, skirta skaičiaus π dienai

Pamokų būna įvairių, tačiau ši buvo išskirtinė, šventinė.

Ji vyko kovo 14 dieną, o datą parašius skaitmenimis: 3 14.

Ką reiškia 3,14, visi žinome. Tai yra skaičiaus π apytikslė reikšmė. Skaičiaus π simboliui panaudota graikiško žodžio „περιφέρεια“ (išvertus „apskritimas“) pirmoji raidė. Bet kas tas π ?

Kas jį atrado? Kam jis reikalingas? Kuo jis ypatingas? Kodėl būtent jam kalendoriuje skirta diena, kurią švenčia matematikai ir ja besidomintys žmonės. Į šiuos ir kitus klausimus šiandien atsakinėjo 2d klasės mokiniai integruotoje matematikos ir technologijų pamokoje „Mįslingas skaičius π “.

Kodėl mįslingas? Įsivaizduokite - žmonija juo naudojasi jau 4000 metų, jis reikalingas staliui, siuvėjui, statybininkui, astronautui...

2d klasės mokiniai

Jam statomi paminklai, kuriamos eilės, muzika... Be jo neapsieina tokie mokslai, kaip algebra, trigonometrija, planimetrija, stereometrija, fizika, tikimybių teorija. Be to, skaičius π naudojamas astronomijoje, kosmonautikoje, architektūroje, navigacijoje, elektronikoje.

Šiandien pamokoje buvo iškeltas uždavinys: naudodamiesi vaizdo medžiaga, savo rankomis

pagaminta valgoma mokymo priemonė (skritulio formos tortu) ir darbo lapais, mokiniai dirbdami grupėse pakartos centrinio kampo sąvoką, apskritimo lanko ilgio ir skritulio išjovos ploto radimo formules, praplės savo žinias apie skaičių π , sukurs po vieną penkiaeilį (sinkveiną), skirtą skaičiui π . Atlikę matematinę užduotį su skaičiumi π , mokiniai nagrinėjo duotą tekstą ir dirbdami grupėse pagal nurodytą metodiką sukūrė po vieną penkiaeilį, skirtą pamokos herojui π .

Pristatę savo kūrinįs džaugėmės, kokie mes kūrybingi. O pabaigoje vaišinėmės įspūdingo grožio tortu su užrašu „ π “, kurį pagamino patys mokiniai, vadovaujami technologijų mokytojos Rasos Kondrotienės, klausėmės skaičiaus π melodijos. Siūlome ir jums pasiklausyti, paspaudus nuorodą www.youtube.com

Skaičius π - ne tik viena iš mokslo vertybių. Jis naudojamas labai tiksliai skaičiavimams, pavyzdžiui, palydovo orbitos, gigantiškų tiltų statybai, šiuolaikinių kompiuterių galingumo ir spartos įvertinimui. Iki šiol žinomi jau 5 trilijonai šio skaičiaus ženklų. Bet tai dar ne pabaiga. Ką gali žinoti, gal paskutiniuosius skaitmenis kada nors atras kuris nors iš mūsų esamų ar būsimų gimnazistų?

**Danuta Debesienė,
matematikos mokytoja**

MŪSŲ DIENOS – KAIP ŠVENTĖ

12-okai su klasės vadovėmis

Šimtas dienų...

Vasario 10 dienos vakarą į Trakų Vytauto Didžiojo gimnaziją rinkosi gražiausiomis suknelėmis pasidabinusios merginos ir kostiumuoti vaikinai. Šie abiturientai susirinko į savo šventę – Šimtadienį. Simbolinės šimtas dienų iki mokyklos baigimo, egzaminų, naujos pradžios. Šią šventę kartu su abiturientais susirinko paminėti gausus būrys tėvų, draugų, mokytojų.

Praėję tautinių juostų tiltą abiturientai susirinko į juodais ir auksiniais balionais papuoštą aktų salę. Ten jų laukė daug šiltų sveikinimų, palinkėjimų, prisiminimų. Pirmiausia abiturientus pasveikino renginio vedėjai trečiokai Guostė Kerinaitė ir Domantas Klusas. Po jų sveikinimo žodį tarė

Šventės akimirka

gimnazijos direktorė Jolanta Martyncevienė, kurios kalba buvo itin įtaigi, pamokanti, skatinanti. Jolantas Damauskas pasveikino dvyliktokus tėvų vardu. Abiturientus pasveikinti atėjo ir jų buvusios pradinių klasių mokytojos, iš kurių sveikinimo žodį tarė Gina Taškuvienė. Mokytojų vardu abiturientus pasveikino 4c klasės auklėtoja Daiva Janutaitienė. Abiturientų vardu kalbėjo Julius Lesauskas, taip pat kalbą pasakė gimnazijos ir visų jos bendruomenės narių „širdžių“ prezidentas Erik Murin. Itin svarbus šventės

akcentas – testamentas, kuris buvo žaismingai ir išradingai surimuotas, linksmas ir nuotaikingas.

Šventės kulminacija – abiturientų pasirodymas, kurio tema „Laiko mašina“. Dvyliktokai save ir visus šventės dalyvius nukėlė į įvairius savo mokyklinio gyvenimo pasirodymus. Matėme šokius iš darželio, pradinės mokyklos laikų, pasirodymus, kurie sugrįžo į gimnazijos aktų salę antrą kartą. Po nuotaikingo ir kartu nostalgiško pasirodymo dvyliktokai susirinko atlikti tradicinę šimtadienio dainą, kuria tapo Marijono Mikutavičiaus „Pakeliui namo“. Šventės pabaigoje abiturientams buvo įteikta trečiokų dovana – laikrodžio pavidalo kalendorius, turintis priminti abiturientams jiems likusį laiką mokykloje.

Buvo malonu matyti degančias abiturientų akis, jų džiugias šypsenas, laimę ir atsipalaidavimą. Smagu, jog nors vieną dieną abiturientai galėjo atsipalaiduoti. Juk jiems mokykloje liko šimtas dienų. Laimei, šimtas dienų. Deja, tik šimtas dienų. Laikas, per kurį jie turi suspėti pasiruošti nenu-maldomai artėjantiems egzaminams, spėti atsiveikinti su mokyklos koridoriais, suolais ir prikaupti atsiminimų, kurie abiturientus lydės pradėjus naują gyvenimą.

Ernesta Lenkauskaitė, 3c

Gimnazijos direktorė Jolanta Martyncevienė